

[Poul Møller.]

går kamæleonen, når den kommer på et skotskternet tæppe.

Så var det ærede medlem hr. Erhard Jakobsen oppe med et indlæg, som i høj grad var vendt imod mit parti, men vist egentlig sigtede imod regeringen for kreditstramningen over for kommunerne. Jeg skal heller ikke gøre nogen bemærkning herom, men kun henvise til det, som den forrige højtærede finansminister sagde om det ærede medlem, at „han siger jo så meget“, og det ærede medlem ved jo godt, at den udlægning, han gav af vore forslag, er helt, helt misforstået.

Dernæst vil jeg takke den højtærede udenrigsminister. Jeg vil takke den højtærede udenrigsminister for de svar, han gav på mine spørgsmål. Jeg vil ikke sige, at vi alle er tilfredse med dem; men jeg vil gerne understrege, at vi naturligvis ikke har noget imod, at der kommer en forhandling mellem EEC og EFTA, tværtimod. Men det, jeg var inde på i min tale, som andre ordførere har været det, er, at vi ikke betragter det som meget realistisk, at den forhandling kan komme i gang for tiden. Vi kan naturligvis ikke have noget imod, at man for Københavnsrådet forbereder sådanne forhandlinger og så ser, om man kan få dem bragt i stand, men i øjeblikket, hvor EECs ministerråd ikke kan mødes, er det vel tvivlsomt, om man kan få dem i stand.

Den højtærede udenrigsminister brugte i den forbindelse vendingen, at vi skulle passe på ikke at komme for sent til toget én gang til. Nu ved jeg egentlig ikke, hvad ministeren mente med den vending, om han mente, at vi var kommet for sent til toget, f. eks. dengang EEC blev skabt, om han mente, det var forkert, at Danmark ikke havde været med fra starten, eller om han blot mente, det var forkert, at EFTA-landene som helhed ikke var med fra starten. Så tror jeg vi er enige, hvis det er opfattelsen.

Jeg takker, fordi han gav tilsagn om i fremtiden at ville høre det udenrigspolitiske nævn, når der forelå sager til afgørelse, således at vi bliver samlet forinden, og så vil jeg i øvrigt afvente forhandlingerne i nævnet på tirsdag med hensyn til regeringens oplæg til Københavnsrådet i næste uge.

Jeg er også i den glædelige situation at

kunne sige tak til den højtærede boligminister for de bemærkninger, han fremsatte om mine indlæg. Jeg tror, den højtærede boligministers indlæg understregede, at det konservative folkeparti i denne meget vigtige sag ikke blot havde været samarbejdsvilligt, men også i høj grad havde bidraget til et forsøg på løsning af disse vanskelige spørgsmål med positive og konstruktive forslag. Jeg håber, at den højtærede statsminister lagde mærke til de bemærkninger, boligministeren havde i denne sag også om mit partis deltagelse i forhandlingerne. Den højtærede statsminister kan jo bedst lide at fremstille os som nogle, der overhovedet ikke er til at forhandle med, men vi kan altså forhandle med boligministre.

Jeg vil også gerne sige tak til den højtærede finansminister for de svar, han gav på mine spørgsmål. Han var inde på spørgsmålet om den udenlandske lånoptagelse og sagde, at denne ikke er selvmodsigende; han sagde: tværtimod. Hvad der så skal lægges i ordet tværtimod over for påstanden om det selvmodsigende, ved jeg ikke. (*Finansministeren* [Henry Grünbaum]: Bekræftende!). Ja, „tværtimod“ ville jeg ikke kalde det, men det var altså ikke selvmodsigende.

Jeg forstår imidlertid ikke, og mange mennesker vil ikke kunne forstå, at det ikke er selvmodsigende, når man strammer kreditforholdene herhjemme, laver en kreditrationering, som man har gjort, indfører en stram finanspolitik, som man siger man har gjort, og så samtidig tillader optagelse af 300 mill. kr. i udenlandsk lån. Det må dog medføre, at man svækker den økonomiske politik, som man fører i dag. De 300 mill. kr. omsat til dansk købekraft må dog påvirke økonomien, selv om finansministeren med en flot bevægelse siger, at det er et forholdsvis lille beløb. Anderledes tror jeg ikke almindelige mennesker kan opfatte det, der er sket.

Men finansministeren hæfter sig ved en historisk udredning om, at det var noget, der allerede begyndte i december 1964. Men, højtærede finansminister, er det så ikke forkert, at man ikke har orienteret folketinget om denne sag, når den har stået på lige fra december 1964? Vi har haft lange udvalgsforhandlinger om landets økonomiske stilling i februar måned og i marts